

Melolontha melolontha ab. *femoralis* Kr. — Máramaros.

— — ab. *pulcherrima* DTORRE — Budapest.

Polyphylla fullo ab. *luctuosa* MULS. — A törzsfaj között.

Trichius fasciatus ab. *Fabricii* ROSSI — Jád völgye.

— *sexualis* ab. *apicalis* MULS. — Bihar: Misid völgye.

Törlendők Magyarország faunájából a következő fajok, melyek téves meghatározás alapján lettek kimutatva:

Helophorus fulgidicollis MOTSCH.

Cercyon littoralis GYLLH.

Hydrophilus sartus SEMENOV.

Agrilus viridis var. *ater* F.¹

Magyarország pillangói.

Irta: † A. AIGNER LAJOS.

XLII.

3. nem: *Adopaea* Billb.

A fej és a test zömök; a tapogató utolsó ize felálló, elég hosszú, karsú; a csápbunkó röviden hegyesedő. Az elülső szárny középsejtje hosszú, elül hegyes, a hátsó szárny-é rövid és egyenesen lezárt.

A hernyó orsóalakú, csaknem csupasz, fűféléken él és kitelel. A báb nyulánk, a fejege hegyes.

A palearktikus tájban 9 faja él, melyek közül három hazánkban is él.

A fajok meghatározó kulcsa:

1. Felül vöröses-sárga 2
- Felül barnás-sárga. A hím elülső szárnyán rézsútos fekete sáv van; alul az elülső szárny barnás-sárga, a hátsó zöldes-zürke. 3. *Actaeon*.
2. A csápbunkó rozsdasárga, csúcsa fekete. A hím elülső szárnyát egyenes hosszanti fekete sáv díszíti. Alul egyszínű okersárga. 1. *lineola*.
- A csápbunkó csak alul rozsdasárga. A hím elülső szárnyát hajlott hosszanti fekete sáv díszíti, alul okersárga, csúcsa zöldes. A hátsó szárny belső szegélye az alsó oldalon vöröses-sárga. 2. *Thaumas*.

¹ BRANCSIK Nagysziklásról említi (l. e. p. 22).

1. *Adopaea lineola* OCHSH.

OCHSENHEIMER, Die Schmetterl. v. Europa. I, 2, 1808, p. 230. — BOISDUVAL, Icon. histor. des Lépid. t. 47, f. 4, 5 (1832). — *Virgula* HÜBNER, Samml. europ. Schmetterl. fig. 660—663.

A szárnyak vöröses-sárgák, keskeny fekete szegélylyel, a hímek elülső szárnyát egyenes hosszanti fekete sáv díszíti; a nőstények szárnya valamivel sötétebb, elülső szárnyának csúcsa pedig többnyire fehéres. Alul egyszínű okersárga. A csápbunkó rozdsárga, hegye fekete. Kifeszítve 25—30 mm.

A pete hosszúkas, kissé lapos, szalmaszínű; kitelelő. A hernyó sárgás-zöld, hátán sötét, oldalt barna vonallal. Hossza 25—30 mm. Májusig különféle füveken, különösen tarackbúzán (*Triticum repens*) és cigányzabon (*Arrhenatherum elatius*) él. A báb nyulánk, fejege hegyes, színe világos zöld.

Hazánkban elterjedt és június elejétől augusztus közepéig többé-kevésbé gyakori. Állandó faj, de találni oly példányt, melynek szárnyai halványszínűek. Egyik eperjesi hím példánynak elülső szárnyán fekete középfolt és széles fekete szegélye van, míg a hátsó szárny csaknem egészen fekete, csak a közepe sárga.

Termőhelyei: Budapest VI. 5—VIII. 21, Eger, Paráds, Nagyvárad, Pécs VI. 11—VII. 20, Pápa, Csákvár, Felső-Lövő, Sopron VII—VIII, Pozsony VI, N.-Lévárd, Tavarnok VI, Verebély VI. 14, Selmeczbánya VI—VIII, Rozsnyó VI. 30, Znióváralja, Trencsén, Árvaváralja, Bresztova, Gölniczbánya VII. 3—VIII. 6, Eperjes, Kassa, Bártfa, Magura talului (Beszterce-Naszód vm.), Kovászna, Nagyszében VIII. 5, Nagyg, Mehádia, Vrdnik, Vinkovec, Lipik VII, Josipdol és Dalmácia.

A szomszédágunkban előfordul Alsó-Ausztriában, Karinthiában, Salzburg és Oláhországban (VII—VIII), Sziléziában (VI—VIII), Cseh- és Morvaországban, Galicziában (VII) és Bukovinában (V—VIII).

Elterjedési köre Szentpétervártól Algirig és Spanyolországtól az Altájig terjed.

2. *Adopaea Thaumasa* HUFN.

HUFNAGEL, Berl. Magazin. II, 1766, p. 62. — ESPER, Die europ. Schmetterl. in Abbild. t. 36, f. 2—3; t. 98, f. 5—10. — *linca* FABRICIUS, Mant. Insect. II, 1787, p. 84. — *venula* HÜBNER, Samml. europ. Schmetterl. fig. 666—669.

A szárnyak vöröses-sárgák, keskeny fekete szegélylyel, a hím elülső szárnyán hajlított hosszanti fekete sáv van. Alul az elülső szárny okersárga, zöldes csúcscsal, a hátsó szárny pedig sárgás-

szürke, belső szegélyén vöröses-sárga. A csápbunkó alul rozsdasárga. Kifeszítve 25—30 mm.

Magyarországon június és júliusban országszerte gyakori. Színeződése általában kissé sötétebb mint az *A. lineola*-é.

A pete hosszúkás, sárgás. A hernyó halványzöld, hátán sötét, oldalt fehér vonallal és a lábai fölött sárga sávval. A hernyó májusig pákhordón (*Aira montana*), komocsinon (*Phleum pratense*) és egyéb fűféléken található. A báb sárgás-zöld, fejrége csak kissé hegyes.

Termőhelyei: Budapest, Nagyvárad, Beél, Rézbánya, Székelyhid, Eger, Parád, Pécs VI. 18—VII. 31, Sopron VII—VIII, Pozsony VII, N.-Léárd, Tavarnok VI—VII, Verebély és Zsarnóca VI. 3—VII. 9, Selmeczbánya VI—VIII, Szliács, Rozsnyó VII. 6, Kocsócz, Kiczulahegy, Gölniczbánya VI. 15—VII. 15, Igló VI. 29—VII. 11, Szepesolaszi, Magas Táttra VII. 6, Eperjes, Kassa, Bresztó, Ungvár, Előpatak, Nagyszeben VIII. 7, Nagyg, Lipik, Vinkovec, Josipdol, Velebit, Fiume és Dalmácia.

Előfordul az összes szomszéd országokban: Alsó-Ausztria és Morvaország (VI—VII), Felső-Ausztria és Galiczia (VII), Karinthia és Oláhország (VII—VIII), Szilézia (VI—VII).

Elterjedési köre Finnországtól Algirig és Teneriffától az Uralig terjed.

Különfélék.

† *Ganglbauer Lajos*. Június 5-én elhunyt a Bécs közelében fekvő kies Rekawinkelben GANGLBAUER LAJOS, a bécsi természettajzi udvari múzeum állattani osztályának igazgatója. GANGLBAUER halálával a bogártan egyik legkiválóbb művelőjét veszítette el. Kiváló munkáival Európaszerte híressé tette nevét, „Die Käfer von Mitteleuropa” című, sajnos most már befejezetlen maradt munkájával pedig az elsők közé emelkedett. GANGLBAUER 1856. évi október hó 1-én született Bécsben, ahol elemi, gimnáziumi és egyetemi tanulmányait is végezte. A tanári oklevél megszerzése után rövid ideig mint tanár működött a bécsi akademikus gimnáziumon, míg 1880-ban az udvari múzeumhoz asszisztenssé ki nem nevezték. A múzeumban azután elég gyorsan haladt előre, 1885-ben segédőr, 1893-ban őr, 1897-ben II. oszt. őr, 1899-ben I. oszt. őr, 1904-ben az állattani osztály vezetője és 1906-ban annak igazgatója lett, 1908-ban pedig a kormánytanácsosi címet kapta. Számos tudományos egyesület levelező tagjává választotta, 8 társaság pedig tiszteleti tagságával tüntette ki; a bécsi csász. tudományos akadémiának levelező tagja volt. GANGLBAUER érdeme, hogy a bécsi múzeum bogárgyűjteménye ma egyike